

Muzeum Polskich Formacji Granicznych

<https://muzeumsg.strazgraniczna.pl/muz/formacje-ochrony-granic/biografie/1918-1939/kadra/d-f/edward-dlugosiewicz/50935,Edward-Dlugosiewicz.html>
2024-07-16, 15:26

kpt. piech. **Edward Długosiewicz**. Urodzony 12 IX 1889 w Warszawie, syn Edwarda i Barbary z Borowskich. Ukończył 6 klas gimnazjum przy Radeckim Korpusie w Warszawie. W latach 1909-1911 służył w wojsku rosyjskim, zdał egzamin na oficera rez. Następnie uczęszczał do Szkoły Rysunkowej, Muzeum Rzemiosł i Sztuki Stosowanej (Wydział Rzeźby) i do Szkoły Sztuk Pięknych w Warszawie. W 1923 złożył egzamin polonistyczny przy DOK III (Grodno).

W 1914 został zmobilizowany i powołany do służby w armii rosyjskiej. W 1915 awansował do stopnia chor., służył do marca 1915 jako dca plutonu w 28 p. zapas., a następnie jako dca komp. kadrowej w 231 p. zapas. W styczniu 1917 został przeniesiony do Kilińskiego p.p. na froncie rumuńskim, gdzie dowodził najpierw plutonem, a następnie 3 komp. W maju 1917 awansował do stopnia ppor., a w sierpniu do stopnia por. W tym czasie był ranny podczas walk na froncie rumuńskim, 26 VIII 1917 dostał się do niewoli niemieckiej. Przebywał do sierpnia 1918 w szpitalu dla jeńców w Buzău, następnie w obozie dla jeńców w Rydzynie (Wielkopolska). 13 XII 1918 zwolniono go z niewoli

W WP służył od 13 XII 1918, będąc do 1 III 1919 w rez. oficerskiej, następnie w baonie zapas. Litewsko-Białoruskiej DStrz., gdzie do 19 IV 1919 dowodził 2 komp. Od 22 IV 1919 służył w Wileńskim Baonie Ochotniczym, w którym przebył całą kampanię bolszewicką, następnie uczestniczył w walkach z Litwinami do marca 1921.

Odegrał znaczącą rolę w walkach o Wilno w 1919, do którego przybył z baonem 25 IV 1919, zaraz po oswobodzeniu miasta, w sytuacji kiedy bolszewicy usiłowali jeszcze je odbić. Zorganizował obronę z napływających ochotników, których uzbroił w zdobytą broń i skutecznie dowodził swoją komp. ochotniczą na odcinku Zielony Most - Sołtaniszki - Zwierzyniec. Na czele nieobytego w ogniu ochotnika poprowadził nawet kontratak, utrzymał przydzielony odcinek, zabezpieczając lewe skrzydło sił polskich i pozwalając tym samym skutecznie ścigać przeciwnika (z wniosku o przyznanie Krzyża Niepodległości).

Od października 1919 do czerwca 1920 był p.o. dcy Wileńskiego Baonu Ochotniczego, następnie zcą dcy baonu w okresie lipiec - 20 sierpnia 1920 w walkach odwrotowych spod Wilna (m.in. w walkach na odcinku Wilia - Nowa Wilejka) do Wyszogrodu. W październiku

1920 brał udział w walkach z Litwinami. Od marca do maja 1921 był dcą Szkoły Podoficerskiej Wojsk Litwy Środkowej. Następnie do marca 1922 - dcą komp. w 2 Litewsko-Białoruskiej DP. Gen. ppor. Edward Hejdukiewicz 10 VI 1921 wystawił wniosek nominacyjny na stopień kpt. piech., który Edward Długosiewicz otrzymał w czerwcu 1922 (ze starsz. od 1 VI 1919).

Od marca 1922 do lipca 1924 służył w 29 DP jako drugi oficer Sztabu, skąd skierowany został do grupy opisowej MSWojsk. działającej w terenie (opis kraju). Po wykonaniu tego zadania przydzielono go do 16 p.p., w którym służył aż do marca 1931, przechodząc w międzyczasie 6-miesięczny kurs doskonalenia młodszych oficerów piech. w Chełmnie (1925). W okresie po-nad 6-letniej służby w 16 p.p. Edward Długosiewicz dowodził 7 komp., pełnił funkcję komendanta PW i WF na powiat bocheński i brzeski, był p.o. dcy III baonu i był dcą szkoły podoficerskiej 16 p.p.

Od marca 1931 do października 1934 służył w KOP (baon KOP „Skałat”) jako kwatermistrz i zca dcy baonu. Z tego okresu pochodzi opinia dcy baonu, mjr. Janowskiego: „Wzorowy. Wybitne poczucie honoru. Nadzwyczaj sumienny i pracowity. Lojalny. Ideowy. Fizycznie wytrzymały. Bez nałogów, wysoce inteligentny. Szybka orientacja. Taktycznie bardzo dobry. Jednostka nadzwyczaj samodzielna i niczym nie zrażająca się. Bardzo dobry kierownik Wydz. i organizator [...] Nadaje się na dcę batalionu”.

W październiku 1934 został przesunięty do Wywiadu KOP, z przydziałem do szefostwa Wywiadu KOP, jako oficer wyw. W maju 1935 przydzielono go do Eksp. Nr 5 Oddz. II SG (Lwów) na stanowisko kierownika Referatu Ogólnego, skąd w związku z osiągniętym limitem wieku, w październiku 1935 został przeniesiony w stan spoczynku. Jednocześnie został zakontraktowany w charakterze urzędnika i nadal kierował Referatem Ogólnym Eksp. Nr 5.

24 VIII 1939 został przydzielony do nowo utworzonej Eksp. Nr 6 (Łódź) na kierownika Referatu Ogólnego, na którym stanowisku pozostawał formalnie do 10 IX 1939, choć już 5 IX wycofany został do Warszawy, następnie do Brześcia nad Bugiem (6-10 IX). Od 10 IX do 18 IX 1939 pełnił funkcję dcy odcinka wyw. w Oddz. II dowództwa Frontu Południowego. 19 IX 1939 na rozkaz szefa Oddz. II Frontu, ppłk. dypl. Antoniego Szymańskiego, przekroczył granicę węgierską, przechodząc przez Przełęcz Tatarską.

Był internowany w obozie w Jolsva, 11 X 1939 uciekł i zameldował się w Konsulacie RP w Budapeszcie. Od 11 X służył w Eksp. „W” Oddz. II Szt.NW jako oficer wyw. w Referacie „Północ”. Od 27 I 1940 był kierownikiem Referatu Ogólnego Eksp. „W”. 20 IV 1940 został przyjęty i zweryfikowany w stopniu kpt. piech. w Armii Polskiej we Francji (z dn. 13 X 1939). 19 VI 1940 zagrożony aresztowaniem uciekł z Węgier do Jugosławii, gdzie pozostawał w dyspozycji attache w Belgradzie, ppłk. dypl. Janusza Czerwenki. Do 13 XII 1940 przebywał na leczeniu w sanatorium Banowińskim, po kuracji przeznaczony został do ewakuacji do Palestyny na podstawie Rozkazu szefa Oddz. II Szt.NW.

Od 18 XII 1940 do 13 II 1941 był w obozie uchodźców polskich w Jagodinie i Prewije. Do Palestyny przybył 11 III 1941 i zameldował się w Stacji Zbornej SBSK. 1 V 1941 powołany do APŚW. Zmarł 13 VII 1941 w Szpitalu Francuskim w Jerozolimie. Żonaty z Heleną z Białkowskich, miał córkę Barbarę Annę (1925).

Odnaczenia:

- Krzyż Walecznych (1922),
- Srebrny Krzyż Zasługi (1934),
- Krzyż Zasługi Wojsk Litwy Środkowej (1926),
- Medal Pamiątkowy za Wojnę 1918-1921 (1928),
- Medal 10-lecia Odzyskanej Niepodległości (1928).

Opracował: **Tadeusz Dubicki, Andrzej Suchcitz**. Tekst ukazał się w: *Oficerowie wywiadu WP i PSZ w latach 1939-1945, Tom I, Warszawa 2009, s. 86-88*.